

Destinația iubirii...

Florin-Cezar CĂLIN

De multe ori m-am întrebat în gând,
"- Ce e iubirea și când ea va doare?".
Răspunsul l-am aflat, mult prea curând,
Când dânsa m-a lovit ... cu nepăsare.

Naști din iubire 'mbătrânești iubind,
Iubești când plouă și când nori se-adapă.
Din cupa senectuții fulgerând,
Covoare de lumină peste-o apă.

Norii de ploaie fremătă de zor,
Privirea ta adesea săgetează.
Idei preconceptuate care mor,
Din fașă ... când iubirea comentează.

Apocalipsa o stârnește când,
Copacii dezarmați de complimente.
Tot scârțâie-ntr-o ușă fredonând,
O serenadă de resentimente.

"- De ce te doare uneori iubirea?!",
(eu am mai întrebat și altădată).
"- Pentru că-i oarbă și că fericirea",
Nu prea te vizitează, niciodată.

"- Ce e iubirea și din ce se naște?",
Sau când o pierzi, ea unde ți se duce?.
"- În zile luminate (ca de Paște)!",
Răspunsul dânsului îl primești tu iute.

De-aș ști eu destinația iubirii,
Cred că aș fi de-a dreptul fericit.
Fiindcă acolo e sălașul nemuririi,
Cu care oarecum sunt înrudit.

Brăila, octombrie 2017